

[Aksel Møller.]

om, at der skydes over målet i den kritik, som er rejst imod lovforslaget om stabiliseringslånet. Det ærede medlem hr. Aage Fogh mente f. eks., at pressen havde skudt langt over målet; det ærede medlem sigter hermed altså også til den kritik af tvangslånet, som er fremkommet i dagbladet Politiken og i Middelfart Venstreblad. Jeg nævner det her for at få lejlighed til at minde det høje ting om, at langt ind i regeringspartiernes rækker er der en helt anden opfattelse af dette tvangslåns virkninger end den, der synes at herske iblandt regeringspartiernes ærede medlemmer i den-
ne sal.

Dernæst skal jeg gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. A. C. Normann. Det ærede medlem spurgte, på hvilken måde oppositionen ville begrænse statens udgifter. Jeg ved ikke, hvor mange gange det skal siges til det ærede medlem, for at spørgsmålet ikke behøver at blive stillet igen. Det ærede medlem forstod det jo meget godt før valget, da vi talte om nødvendigheden af at nedsætte statens udlån, afvikle dem eller endda lade dem hurtigt bortfalde for fleres vedkommende. Da var det ærede medlem interesseret, efter at han havde opdaget, at han ikke mere kunne klare sagen ved fortsat at tale om, at det konservative folkeparti tidligere havde støttet denne udlånsvirksomhed. Det ærede medlem stillede i tinget et spørgsmål angående nedsættelse af et regeringsudvalg, eller hvad det var, der nærmere skulle kortlægge problemerne omkring denne udlånsvirksomhed. Da var det ærede medlem altså klar over, at der var et problem, men for det ærede medlem var problemet navnlig med samlede ben at sætte over hindringen ved at henvise sagen til ordning i et udvalg. Det ærede medlem behøver ikke længe at være i tvivl om det konservative folkepartis stilling til denne sag, og han er det sikkert heller ikke. Vi synes ærlig talt, man er ved at nærme sig det groteske, når man er nødt til at udskrive tvangslån hos befolkningen for at have midler — man kalder det kapitalbehov — til videre udlån til den samme befolkning.

Derfor tror jeg, det ærede medlem hr. A. C. Normann skulle sætte en tyk streg under det afsnit af regeringserklæringen ved

samlingens åbning, hvori regeringen udtaler sin interesse også for udlånsvirksomheden og lover at behandle dette spørgsmål i et udvalg. Men hvis vi, eller når vi — for det er ikke noget hvis, det er noget, vi ved — stilles over for nødvendigheden af, efter regeringens partiernes mening, at pålægge befolkningen et tvangslån nu, så synes jeg ærlig talt, det omtalte udvalg skulle skynde sig meget med at nå frem til afklaring af, hvorvidt regeringspartierne er villige til at give afkald på denne udlånsvirksomhed og derved spare de penge for staten. Små penge gælder også, herom er der ingen tvivl; vi har lagt mærke til, hvordan et enkelt regeringspartimedlem i finansudvalget har øjnene åbne også for de små besparelser. Vi skal støtte ham på vejen frem.

Dernæst kommer vi til problemet boligbyggeriet. Det ærede medlem hr. A. C. Normann kan ikke et eneste øjeblik være i tvivl om, hvad det konservative folkeparti og venstre ønsker i denne sag. Det er ofte blevet sagt, at vi ønsker udlånene til boligbyggeriet begrænset til at omfatte sådant byggeri, der iværksættes for mennesker, som med det nuværende byggeprisniveau ikke er i stand til selv at betale, hvad det koster at få en bolig.

Jeg må måske lige have lov til at tilføje, at når staten er bragt i sådanne vanskeligheder, at den er nødt til at lægge tvangslån på befolkningen, er det et rimeligt krav at stille, at staten sælger nogle af sine aktier eller aktieposter i forskellige virksomheder. Jeg mener, det er en naturlig ting, at staten i en sådan situation sælger sine aktier, dermed styrker sin kasse og derved i mindre udstrækning nødes til at låne hos befolkningen.

Den højtærede finansminister gjorde nogle bemærkninger, som jeg må sige ikke kom overraskende for mig alle sammen. Jeg har såmænd længe ventet på, at man ville vende opmærksomheden imod den bundne opsparing, som blev gennemført i årene 1950 og 1951 under en anden regering. Jeg har sagt mange gange og vil gerne gentage det her, at fordi man i en given situation anså det for politisk og sagligt rigtigt at gå en bestemt vej, behøver man ikke i en anden situation at mene det samme. Jeg mener f. eks. ikke, at den omstændighed, at man bar sig ad på den måde dengang, på for-